

Sygn. akt IX W 4310/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekr. sąd. Jolanta Jarmolowicz

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniach 20 stycznia, 26 lutego, 30 marca i 06 maja 2016 r. sprawy

M. A.

syna M. i M. z domu M.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 września 2015 r., o godz. 09⁴⁰ w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki F. o nr rej. (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki F. o nr rej. (...) a następnie pojazd F. zjechał na prawe pobocze gdzie uderzył w dwa metalowe słupki, w wyniku czego doprowadził do zderzenia uszkodzenia pojazdów oraz zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **M. A.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118 § 1 kpw **obciąża obwinionego jedynie kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 750,75 (siedemset pięćdziesiąt złotych 75/100) złotych;**

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. J. (1) kwotę 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstw procesowego

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

A. J. (1) jest zatrudniony w (...)w O. gdzie prowadzi m. in. zajęcia praktyczne z (...)jako instruktor nauki jazdy. W dniu 21 września 2015 r., prowadził z kursantem, P. B. (1) naukę jazdy samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), a z tyłu w tym pojeździe za fotelem kierowcy siedziała druga kursantka Ż. K.. Ok. godz. 09⁽⁴⁰⁾ kierujący F. (...) B. stał przed wyjazdem z placu obok ośrodka (...) przy ul. (...) w O. z zamiarem włączenia się do ruchu – skrętu w prawo w ul. (...). W tym czasie prawym pasem ruchu ul. (...) od strony ul. (...) zbliżał się nieustalony samochód

(...). A. J. ocenił, że jest on na tyle daleko, że zdąży bezpiecznie włączyć się do ruchu i polecił kursantowi wykonać taki manewr. Kiedy P. B. ruszył włączając się do ruchu i zajmując prawy pas ruchu ul. (...) nagle zza samochodu (...) wyłonił się jadący z dużą prędkością samochód m-ki F. (...) którego kierujący najpierw po wyprzedzeniu tej ciężarówką zmienił pas ruchu z lewego na – prawy a następnie widząc, że na tym pasie jest już samochód nauki jazdy zaczął hamować i jednocześnie zmieniać pas ruchu. Na skutek nadmiernej prędkości i niesprawności układu hamulcowego pojazdu kierujący F. nie zdołał wykonać skutecznego manewru hamowania i uderzył przednim prawym narożnikiem i kołem przednim prawym w lewy bok, jego przednią część samochodu F. spychając ten samochód na prawe pobocze i umieszczone tam metalowe słupki.

W wyniku zderzenia w samochodzie F. został porysowany zderzak przedni, połamana obudowa tablicy rejestracyjnej przedniej, pocięta tablica rejestracyjna przednia, porysowany i pocięty błotnik przedni lewy, pocięte i porysowane drzwi przednie lewe, pocięta obręcz koła przedniego lewego, połamany kołpak koła przedniego lewego. Natomiast w samochodzie F. został pocięty błotnik przedni prawy, połamany zderzak przedni strona prawa i zarysowana obręcz koła przedniego prawego.

Wezwani na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do sprawności układu hamulcowego samochodu F. wykonali nim próbną jazdę w trakcie której stwierdzili, że koło tylne prawe oraz przednie lewe nie pozostawiły śladów hamowania.

(Dowód: notatki urzędowe – k. 2; protokoły oględzin – k. 3, 4; szkic – k. 5; wydruk z bazy (...) k. 35; płyta ze zdjęciami k. 21, opinia biegłego k. 50-60; częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 85; zeznania świadków – A. J. – k. 46-46v, R. B. – k. 46v, K. S. – k. 47; Ż. K. – k. 47, P. B. – k. 47-47v, P. A. – k. 65-65v)

Obwiniony M. A., zarówno w wyjaśnieniach złożonych na etapie czynności wyjaśniających jak i na rozprawie, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że do zdarzenia doszło z winy kierującego pojazdem nauki jazdy, który włączył się do ruchu z drogi podporządkowanej w sytuacji, gdy on był w odległości zaledwie 50 metrów i mimo, że on jechał wówczas 60 km/h nie zdołał uniknąć zderzenia. Tego dnia padał deszcz a kierujący F. jechał w tempie „żółwia” i nie patrzył w jego stronę. Podkreślił, że on miał sprawny układ hamulcowy w swoim aucie.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 85)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę praktycznie w całości. Można ocenić je jako wiarygodne w tej tylko części, w której opisuje on miejsce zdarzenia i odległość w jakiej znajdował się od skrzyżowania, gdy znalazł się na nim samochód F.. Natomiast w pozostałej części, w szczególności w zakresie deklarowanej prędkości samochodu F., jak i sprawności układu hamulcowego tego pojazdu nie można im dać wiary. Przeczą bowiem im nie tylko zeznania świadków ale i ustalenia opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych powołanego na etapie postępowania sądowego. Zdaniem Sądu w pełni wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji R. B. i K. S., którzy byli na miejscu zdarzenia i dokonywali nie tylko oględzin jego miejsca jak i pojazdów uczestniczących w nim oraz przeprowadzili próbną jazdę samochodem obwinionego pozwalają na jednoznaczną ocenę stanu technicznego tego pojazdu. Wynika z nich jednoznacznie, co potwierdza również dokumentacja fotograficzna i na co zwrócił także uwagę biegły, że stan techniczny samochodu F. był wręcz oplakany o czym świadczą ubytki materiału rantów tarcz obu kół prawego boku tego pojazdu. Ponadto podczas jazdy próbnej tym pojazdem bezpośrednio po zdarzeniu funkcjonariusze Policji stwierdzili, że koło tylne prawe i przednie lewe tego samochodu nie pozostawiły śladów hamowania, co świadczy w sposób oczywisty o niesprawności jego układu hamulcowego. Ponadto ze zgodnej relacji świadków jadących samochodem F., zarówno instruktora jak i obojga kursantów, w momencie gdy P. B. zaczął manewr włączania się do ruchu samochód F. był nie tylko w odległości na tyle dużej aby można było bezpiecznie włączyć się do ruchu, to jeszcze F. jechał wówczas lewym pasem ruchu a nie prawym na który wjeżdżał F.. Wszyscy ci świadkowie to osoby zupełnie obce dla obwinionego, a w ich relacjach Sąd nie dopatrywał się nawet śladowych cech subiektywizmu. Ich zeznania są logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym tworząc z nim spójną całość. Nawet jeśli można zasadnie twierdzić, że kierujący F., oraz jego pasażerowie, w tym instruktor, byli zainteresowani opisaniem przebiegu

zdarzenia jak najkorzystniejszym dla siebie, o tyle dowody materialne w postaci oględzin miejsca zdarzenia, śladów na jego miejscu i pojazdu zgłaszającego pozwalają pozytywnie zweryfikować te relacje.

Ponadto relacje te łączą się z przywoływaną wyżej wiarygodną opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły ten opierając się przede wszystkim na dowodach materialnych – śladach na jezdni i na pojazdach ustalił m. in. prędkość samochodu F. przed rozpoczęciem manewru hamowania wyliczając ją na ok. 72 km/h. Na tę prędkość i niesprawność techniczną samochodu F. biegły wskazał jako główne przyczyny zdarzenia nie dopatrując się przy tym choćby współprzyczynienia po stronie kierującego F.. Biegły w sposób przekonujący przedstawił tok rozumowania jaki doprowadził go do takich wniosków i argumentacja ta zasługuje na podzielenie.

Powiązanie wszystkich wskazanych wyżej dowodów jest na tyle logiczne, iż pozwala, w ocenie Sądu, na przyjęcie, że to właśnie obwiniony był sprawcą zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycje przepisów art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Sąd mimo, iż biegły wyliczył, że obwiniony kierował z prędkością przekraczającą administracyjnie dopuszczalną w tym miejscu, nie mógł dokonać rozszerzenia kwalifikacji prawnej czynu ostatecznie mu przypisanego, bo byłoby to niedopuszczalne wyjście poza ramy wniosku o ukaranie.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd uznał jako okoliczności obciążające znaczny stopień szkodliwości społecznej przejawiający się w naruszeniu jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, niesprawność techniczną pojazdu, która musiała mu być w sposób oczywisty wiadoma oraz dotychczasową karalność za wykroczenia w ruchu drogowym

Jeśli weźmie się dodatkowo pod uwagę, że w ocenie Sądu, nie zachodzą wobec obwinionego żadne istotne okoliczności łagodzące wymierzona mu kara grzywny nie może być postrzegana jako rażąco surowa. Ukarany wykazał się rażącym lekceważeniem dla podstawowych norm prawnych, prowadził pojazd z prędkością w sposób oczywisty wyższą od dozwolonej i zaprzeczał tak oczywistemu złemu stanowi technicznemu kierowanego pojazdu.

Z uwagi na stosunkowo trudną sytuację majątkową obwinionego Sąd zdecydował się zwolnić go od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania i opłaty obciążając go jedynie kosztami wydania opinii biegłego w oparciu o przytoczone przepisy.

Sąd uznał, że wnioskowany przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego koszt jego zastępstwa procesowego mieści się w granicach określonych przez przepisy i odpowiada nakładowi pracy pełnomocnika dlatego zasądził jego zwrot od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego.